

Ararat (II)

▼ Proloog

Hoe heeft het ooit zover kunnen komen?

Het was de vraag die maar door zijn hoofd bleef tollen terwijl hij, zwaar hijgend, Dominee Colton onder schot hield met zijn pistool. Nog geen twee maanden geleden was hij productmanager geweest van een softwarebedrijf, met een uitstekend salaris en een eigen hoekkantoor, inclusief koperen plaatje op de deur met het opschrift 'Robert B. Zist'. Hij had een Audi onder zijn kont gehad, een comfortabel huis met een betaalbare hypotheek in de suburbs van New York City en een liefhebbende vrouw. Hoe had hij toen ooit kunnen bevroeden dat hij luttele maanden later op het punt stond een man -een geestelijke godbetert- te doden? En dat het bizar genoeg niet eens meer zijn eerste moord zou zijn?

"Doe het", klonk de hoge jongensstem van Jake achter hem. Hij krijste het bijna uit en Robert vroeg zich niet voor het eerst af of de haat die deze jongen verteerde, hem ooit nog uit zijn greep zou laten ontsnappen.

De dominee, zoals altijd gekleed in zijn zwarte kostuum, inclusief gouden crucifix om zijn hals en wit boordje, liet verzoenend zijn handpalmen zien; "Heb genade", bracht hij krakerig uit. Hij hijgde zwaar, drukte een hand tegen de kogelwond in zijn schouder en zijn gezicht was rood, maar Robert las in die geniepige oogjes van hem dat hij nog steeds verwoed zocht naar een uitweg. Een kans om hém te

vermoorden. Dit had niets te maken met het Bijbelse ‘*de andere wang toe keren*’, maar alles met de wet van de jungle: ‘*dog eat dog*’. Zoveel had die klootzak allang bewezen!

Robert voelde een steek van pijn door zijn lijf trekken en zag even rode vlekken voor zijn ogen dansen. Hij wankelde en met moeite hield hij zijn pistool omhoog. Eén snelle blik op zijn eigen lijf verried dat zijn overhemd zich steeds meer volzoog met het bloed dat uit de schotwond kwam die hij tijdens het gevecht had opgelopen. Was een kogel in je zij dodelijk? Robert wist het niet. Maar hij wist wel dat hij snel moest handelen voor het te laat was. Hij concentreerde zich weer op de taak die gedaan moest worden en richtte zijn pistool nogmaals op het grote gezicht van Colton.

“Bij God, genade...”

Robert schudde zijn hoofd; “Daarvoor is het al te laat. Veel te laat.”

En hierna schoot hij.

▼ Hoofdstuk 1

“Sakamura 254. Volg direct vooraf gegeven instructies op.”

Met dat bericht op het mobieltje van Robert was het allemaal begonnen. Al tijdens het wekelijkse werkoverleg in de conferentiekamer die ochtend, had hij gemerkt dat zijn mobieltje had getrild. Maar zoals altijd had hij gewacht zijn telefoon erbij te pakken tot de vergadering voorbij was en zijn collega’s opstonden en zich begonnen te verspreiden.

Enkele seconden kon hij alleen maar naar het scherm staren. Was dit echt? Wat dit serieus? En was dat überhaupt mogelijk, die score van 254? Dat zou op twee punten na de hoogst denkbare score zijn!

“Gaat het?”, vroeg Wendy, één van de secretaresses, “Je ziet eruit alsof je zojuist je doodvonnis gekregen hebt of zo!” Ze liet een hoge lach horen.

“Ja, ja, natuurlijk”, bromde Robert afwezig, terwijl hij zijn berichtenapp Signal opende. “Ik heb ook geen doodvonnis gekregen. Alleen... met een beetje pech de rest van de mensheid wèl”, bromde hij nog zachter. Maar Wendy, die inmiddels alweer was doorgelopen, hoorde het al niet meer.

Meteen nadat hij de voordeur achter zich had dicht gedaan, kwam Jodie met snelle passen op hem af. Ze fronste bezorgd, bekeek hem een moment aandachtig en omhelsde hem toen.

“Oh, Rob, je hebt me zo bezorgd gemaakt”, zei ze vlak naast zijn oor, “Wat is er toch? Wat bedoelde je toch met je berichtje dat ik meteen moest pakken?”

“Precies dat”, zei Robert, die haar ongeduldig vanuit de hal met zich mee voerde de woonkamer in, “En heb je dat gedaan?”

Ze maakte zich van hem los en keek hem verward aan; “Eh, ik heb de koffers van de zolder gehaald.”

Robert zuchtte; dit had hij al gevreesd. Hij voelde zich boos worden en wist dat dit een teken was dat hij zeer gespannen was, “Ik had nog zo gezegd! We moeten zo snel mogelijk weg!”

Jodie schudde heftig haar hoofd; “Maar waaróm dan? Vertel me toch iets Robert. Wat is er dan toch?”

Robert begreep dat hij eerst meer moest vertellen aan zijn vrouw voor ze hem zou volgen, “Kom, we gaan zitten.” Hij liep naar de eethoek bij de keuken en ging op een kruk zitten. Jodie zette zich neer tegenover hem.

Robert moest enkele seconden zijn gedachten bij elkaar rapen voor hij zei; “Je weet dat ik bij een... gezelschap zit, de Civitas Civilias; de C2. Jij noemt het altijd mijn ‘rotary clubje’. Maar wat je niet weet is dat ik ons, net als vele anderen, heb ingetekend in het zogenaamde ‘*Noah Security Project*’.”

Jodie keek Robert onbegrijpend aan.

“We maken deel uit van een wereldwijd netwerk, met als doel onszelf te beschermen tegen... imminente dreigingen, ‘*clear and present dangers*’. Een kernaanval, WOIII. Maar ook een mondiale virusuitbraak.”

“Een virusuitbraak?”, bracht Jodie uit.

“Niet zomaar een griepje, hè. Een pandemie, een nieuwe Zwarte Pest. Alles hoger dan 200 op de Sakamura-schaal. En ruim een uur geleden heb ik bericht gehad dat hier sprake van is.”

Jodie schudde haar hoofd, “Maar hoe kan dat nou? Op het nieuws heb ik niets gehoord. En ik werk zelf in een verpleeghuis, nota bene! Als er iemand is...”

“Geloof me”, kapte Robert haar af, “We weten het. En veel eerder dan de grote meute, gelukkig maar. Dat geeft ons de tijd om nog op tijd om wat te doen. Om te schuilen.”

“Te schuilen”, smaalde Jodie, “In een atoomkelder zeker. Of een *panic room*!”

Robert sloeg boos met zijn hand op het tafelblad en sprong op, “Maak het niet belachelijk. In een volledig zelfvoorzienende faciliteit. Ultrageheim uiteraard!”

“Ha! Waar dan?”, schamperde Jodie.

“In de Adirondacks, *upstate* New York.”

“Maar dat is een rit van minstens vier uur vanaf hier”, riep Jodie uit.

Robert greep dringend zijn vrouw bij haar arm; “Nog een reden waarom we geen tijd te verliezen hebben. We moeten nú gaan.”

Jodie worstelde zich los uit zijn greep, stond heel langzaam op van haar kruk en staaarde Robert verbijsterd aan.

Robert liep om de tafel heen en pakte haar stevig bij de schouders; “Dringt het tot je door? In de auto kan ik je meer vertellen, maar de tijd dringt! Ga je mee?”

Jodie keek naar hem op, “Oké, voor nu dan.”

Robert grijnsde opgelucht: “*That’s my girl!*”

“Dood, ik krijg geen enkele reactie meer...”

Het duurde enkele seconden voor Robert de implicaties begreep, “Het héle mobiele netwerk ligt plat?” Hij vroeg het aan de techneut met wie hij samen in het server-kantoor was; Tye Worchester heette hij. Voor de virusuitbraak was hij de grote ‘*wizard*’ geweest van een concurrerend softwarebedrijf. Een fitte laatdertiger die altijd in pak liep en die je zeker geen ‘*nerd*’ moest noemen.

“Nou?”, vroeg Robert weer. Hij kon weinig maken van wat Tye, zittend op de bureaustoel voor hem, op de schermen tevoorschijn toverde.

“Jazeker. En niet alleen dat”, bromde Tye, die nog steeds zijn aandacht gericht had op de schermen en zijn watervlugge vingers over het toetsenbord liet gaan, “Het vaste netwerk ook.”

“W-wat betekent dat?”, stamelde Robert.

“Dat we volledig van de buitenwereld afgesloten zijn”, zei Tye die zich omdraaide op zijn stoel, “voor zover wij nu nog kunnen weten, zou de wereld buiten vergaan kunnen zijn.”

“Heus?”, bracht Robert ademloos uit. Hij sloot zijn ogen en begon die te masseren. Beelden van de nasmeulende ruïnes als restanten van moderne steden drongen zich aan hem op. Twee weken waren ze nu in quarantaine in hun ondergrondse schuilplaats. Zou het inderdaad kunnen dat de hele beschaving maar zo weinig tijd nodig had om volledig ineen te storten?

“Moge God ons allemaal genadig zijn”, hoorde Robert achter zich. Het was dominee Colton, besepte hij meteen, die had de nare eigenschap overal uit het niets op te duiken. Als diens donkere basstem hem al niet weggaf, was het wel de sterke muskusachtige zweetgeur die als een wolk om hem heen hing.

“Eerwaarde”, zei Tye, opnieuw omkijkend, eerbiedig.

“Hoe erg is het?”, vroeg dominee Colton op de toon van een generaal na een desastreus verlopen veldslag.

“Tja. Op zijn minst zijn alle energiecentrales stilgevallen en daarmee dus de stroomvoorziening en alle communicatiemiddelen. Dus over hoe het er buiten bij ligt, weten we niets meer dan de laatste keer dat we nog iets binnen kregen.”

Robert kon een kreun niet voorkomen toen hij zich de laatste nieuwsberichten herinnerde die hun ‘*Fortress of Solitude*’ hadden bereikt. Die lieten een beeld zien van rampzalige snel oplopende sterftcijfers, imploderende instituties, algehele wetteloosheid, plunderingen en al het geweld dat maar denkbaar is. De hele menselijke beschaving werd gesloopt door microscopisch kleine ziekteverwekkers. Nog veel kleiner dan

bacteriën, die strikt genomen niet eens leefden, maar uiteindelijk niet meer waren dan een streng genetische code, of zoiets. Het was om te huilen.

“We moeten de moed houden en God bidden om kracht en steun”, baste dominee Colton. Hij klopte Tye vaderlijk op de schouder, knikte heel kort fronsend richting Robert en verliet de kamer.

“God...”, fluisterde Tye op verbaasde toon, “God... God kan ons allang niet meer helpen...”

Robert zweeg.

“Goed. Laten we zo snel mogelijk beginnen.” De donkere stem van dominee Colton vulde wat de theaterzaal heette en al snel doofde het geroezemoes uit.

Robert keek vluchtig om zich heen. Al met al waren er een kleine vijftig mensen in de ruimte, vrijwel alle bewoners in hun ondergrondse schuilplaats. Ongeveer de helft van de mannen kende hij van zijn eigen afdeling van de C2: welgestelde mannen tussen de dertig en vijftig. De onbekenden waren met name hun echtgenotes. Kinderen waren er opvallend weinig, maar dit had natuurlijk te maken met de leerstellingen van de C2-beweging. Die had een goed rentmeesterschap van de aarde hoog in het vaandel staan en dat betekende onder meer dat het ook zéér tegen procreatie, voortplanting, was.

“Jullie weten waarom we hier samen gekomen zijn.”

“Samen?”, fluisterde Jodie, die naast hem zat, snel in zijn oor. Hij begreep wat ze bedoelde. Tot teleurstelling van hun beide was er nooit echt een gevoel van saamhorigheid ontstaan in de groep, ondanks dat ze bijna letterlijk allemaal in hetzelfde schuitje zaten. De meeste mensen gedroegen zich afstandelijk en trokken zich zoveel mogelijk terug met hun geliefde of naaste. En vanaf het begin had er een soort ongrijpbare spanning gehangen; alsof iedereen wachtte op erger. Hij zocht oogcontact met Jodie en pakte haar hand. Ze keek hem dapper glimlachend aan, maar ook zij had al meerdere keren aangegeven zich nog niet op haar gemak te voelen.

“Zoals u weet hebben de beide virologen, dokter Chang en dokter Reza, gisteren onverwacht onze schuilplaats verlaten, ons geliefde Ararat”, ging Colton op gedragen stem door en er ontstond weer wat onrust. Colton hief zijn handen: “En ik weet dat er veel vragen zijn.”

Die zijn er zeker, dacht Robert. Zoals waarom dominee Colton opeens blijkbaar de leider was geworden? Waar haalde hij die autoriteit vandaan? Omdat hij gewend was een kerkgemeenschap te leiden, soms? Maar Robert wist dat er meer dan voldoende andere capabele mannen waren. Blijkbaar hadden ze zich echter allemaal laten overschreeuwen door deze dominante dominee. Was het diens stevige postuur, of zijn indringende aanwezigheid? Het enige wat Robert zeker wist is dat hij steeds meer afkeer voor hem voelde.

“Waarom zijn ze weg gegaan?”, stelde iemand de meest voor de hand liggende vraag.

Dominee Colton pakte enkele papieren van de tafel voor hem; “Ze hebben afscheidsbrieven geschreven. Ze konden het niet over hun hart krijgen hier te blijven schuilen, terwijl de wereld hun zo hard nodig heeft. Ze wilden dus buiten helpen, daar komt het op neer.”

“Zijn ze gek geworden? Dat is zelfmoord”, klonk uit de zaal.

De dominee knikte en zei zacht: “Iedereen mag voor zichzelf een afweging maken in deze draconische tijden. Laten we niet over hen oordelen, maar dat overla...”

“Is Ararat nog veilig?”, riep iemand plotsklaps.

Een ander riep: “Ja, de quarantaine is verbroken!”

Dominee Colton hief bezwerend zijn handen; “Ik verzeker jullie dat jullie je geen zorgen hoeven te maken. De dokters zijn volgens de correcte procedure via de dubbele sluis naar buiten gegaan. Besmetting is nog steeds onmogelijk.”

“Maar wie behandelt ons als we ziek worden?”, vroeg een vrouw met een bangig stemmetje.

De dominee knikte ernstig; die vraag had hij duidelijk zien aankomen.

Eén van de oudere bewoners van Ararat stond moeizaam op van zijn stoel alsof het zo afgesproken was, liep naar voren en draaide zich om; “Ik ben gepensioneerd arts. Norman Gatwick, voor als u mijn naam vergeten bent.” Terwijl hij sprak wreef hij continu in zijn handen. Hij had een ongekamde grijze haardos en een flap van zijn overhemd hing uit zijn broek.

“Dierenarts toch?”, riep iemand.

Gatwick knikte omstandig. “Ja, dat klopt. Dierenarts. Maar zijn wij mensen niet uiteindelijk ook... dieren?”

Jodie had zich naar Robert toe bewogen; “God bewaar me als dat warhoofd ons moeten redden”, fluisterde ze in zijn oor.

Robert knikte.

“Dank u, dokter Gatwick zijn”, zei dominee Colton boos fronsend, de oude man weer richting zijn plek duwend. Hij richtte zich weer naar de zaal: “Vooralsnog kunt u bij hem zijn voor al uw kwaaltjes. En dan om verder te gaan...”

Jodie stond op en onderbrak de dominee met haar heldere stem; “En anders kan ik helpen, ik ben gediplomeerd verpleegster.”

“Dank u, mevrouw Zist. We zullen uw aanbod in beraad houden. Om verder te gaan...”

“Waar is Marge Plywood?”, interrompeerde iemand de dominee overnieuw.

Colton keek geïrriteerd fronsend rond in de ruimte; “Wie zei dat?”

Een man met een kaalgeschoren hoofd stond op: “Ik! Ik heb begrepen dat zij ziek op bed ligt.”

Meteen begonnen andere mensen zich ermee te bemoeien: inderdaad, ze had een hoestbui gehad tijdens de lunch, ze had moeten overgeven in de toiletten, ze was in elkaar gezakt in de fitnessruimte, zo ging het een tijd door, tot een jongen opsprong en met hoge stem riep: “Hou op! Mijn moeder is niet ziek!” Hij stond te trillen van woede en had zijn beide vuisten gebald.

Dominee Colton hief zijn handen, alsof hij dacht dat dit een soort wapen tegen alles was, “Rustig maar, jongen. Wat is je naam ook alweer, help me even.”

De jongen keek verstoord opzij. “Jake. En mijn moeder heeft niets!” Met die heftige woorden rende hij de deur uit.

Maar velen in de theaterzaal leken iets anders te denken. Namelijk dat het virus toch binnen gedrongen was en al onder hun was...

▼ Hoofdstuk 2

“We zijn het erover eens dat het onhoudbare situatie is!” Dominee Colton spreidde zijn handen en keek rond onder de mensen die alweer waren samen gekomen in de theaterzaal. Uiteraard had hij het over de situatie rond Margaret Plywood, die helaas inderdaad steeds zieker was geworden. De droge hoest en de koorts leken op de symptomen van het virus dat in de buitenwereld dood en verderf zaaide.

Robert had zich al eerder voorgenomen om te voorkomen dat Colton alweer alles bepaalde en zei meteen: “Is dat zo? Het kan heel goed zijn dat Marge een gewoon griepje heeft.”

Colton draaide zijn hoofd met een ruk naar hem om, bijna als een roofvogel, “Heb je niet gehoord wat dokter Gatwick heeft gezegd?”, snauwde hij met kleine oogjes.

Robert haalde zijn schouders op, “Hij heeft zoveel gezegd. En daarmee eigenlijk helemaal niets!” Hij doelde erop dat Gatwick nogal warrig was geweest over wat Marge nou eigenlijk mankeerde; precies wat hij en Jodie al gevreesd hadden.

“Dokter Gatwick?”, vroeg Colton bozig aan de dokter, die aan de zijkant van de zaal stond. Die wrong in zijn handen en keek moeilijk; “Tja, de patiënt vertoont symptomen die lijken op wat we kennen van het virus buiten...”, zei hij weifelend.

“Wat precies dezelfde symptomen zijn van een gewoon griepje”, brak Jodie heftig in, “... dat heeft u toch ook gezegd?”

Gatwick zocht machteloos naar woorden, toen een andere man uitbrak: “Je moet hem geen woorden in de mond leggen, mevrouw!” Het was Clyde, een barse man met een kale kop die naar verluidt in een vorig leven een bewakingsexpert geweest was.

“Ja, we moeten de waarheid onder ogen zien!”, riep iemand anders. En hij kreeg bijval van verschillende

kanten.

Dominee Colton hief zijn handen en maande er iedereen mee tot stilte; “Waarmee we dus moeten bespreken wat we nu gaan doen!”

Een storm brak los. Sommigen zeiden dat alles gewoon moest blijven zoals het was en dat ze samen Marge moesten verzorgen tot ze herstelde. Velen riepen echter dat ze helemaal in quarantaine moest. En enkelen stelden zelfs voor om Marge maar meteen helemaal Ararat uit te zetten; wat een rechtstreeks doodvonnis zou zijn.

“Stilte alsjeblief, stilte”, bulderde Colton ten slotte. Hij keek rond in de theaterzaal alsof hij zijn congregatie toesprak, “Ik denk dat we kunnen zeg dat een meerderheid wil dat Margaret ten minste geïsoleerd wordt.”

Robert riep: “Dat is helemaal niet waar!”

Colton keek hem woedend aan: “Kop dicht, Zist. En hoor me aan! Ik heb een eenvoudig voorstel: laten we Margaret in quarantaine zetten door haar te verplaatsen naar sectie C!”

Meteen ontstond er een enorm geroezemoes, toen men de implicaties begreep. Iedereen wist de plek waar zij zich bevonden officieel de Algonquin Refuge Facility heette, gelegen in de uitgestrekte grotendeels onbewoonde Adirondack Mountains, ongeveer driehonderd kilometer ten noorden van New York. En iedereen wist ook dat een enorm militair complex was, dat een halve eeuw geleden was gebouwd in verschillende fases. Uit tekeningen had Robert begrepen dat er drie secties waren. Sectie A om te beginnen, was niet langer in gebruik en zelfs hermetisch afgesloten om redenen die echter niet bekend waren. Sectie B was de plek waar hun gehele groep zich geïnstalleerd had en op zich was het hier ook al ruim genoeg voor vijftig mensen. En sectie C was ten slotte een vooralsnog geheel ongebruikte uithoek van het complex, die alleen bereikbaar was vanuit sectie B via één smalle gang.

“Dat is onacceptabel”, riep Jodie meteen, “Ik weiger Marge in de steek te laten!” Verschillende mensen vielen haar bij.

Dominee Colton overzag als een generaal het gekrakeel dat weer uitbrak en hief uiteindelijk weer de handen. Woedend keek hij in de richting van Robert en Jodie; “Ik begrijp dat we er niet uit komen, zo! Wie heeft er een opbouwend idee?”

Een vrouw die Robert niet kende riep: “Als sommigen niet willen dat Marge naar sectie C gaat, dan draaien we het toch gewoon om? Dan verhuis ik wel naar sectie C! Alles om mezelf te beschermen!” Ze kreeg meteen een enorme bijval en Robert zag tot zijn afschuw dat er een dun lachje verscheen op het gezicht van dominee Colton, alsof hij de hele tijd hier al op aan had gekoerst.

“Wie is er allemaal voor het voorstel?”, donderde zijn stem. Ongeveer de helft van de aanwezigen stak zijn hand op. De meesten daarvan schuifelden al richting één zijde van de zaal, de mensen die niet hun hand hadden opgestoken achterlatend. Robert zag tot zijn irritatie dat nota bene dokter Gatwick zich bij hun aansloot. Gelukkig was Tye Worchester, toch een streng gelovig man, wèl blijven staan. De zoon van Marge, Jake, stond ten slotte helemaal in de hoek van de zaal en bekeek alles met gebalde vuisten en een bleek gezicht.

“Dan is het hiermee besloten. Ik zal met jullie verhuizen naar sectie C”, zei dominee Colton richting de voorstanders, “En we zullen hier veilige omstandigheden voor ons zelf creëren die nodig zijn om te overleven!” Hij draaide zich om naar de mensen die hadden gekozen om te blijven, waaronder Robert en Jodie, “En voor jullie, ik wens jullie sterkte en zal voor jullie bidden. Moge God jullie genadig zijn!”

“Halt!”

Het was Tye die dat riep en toen Robert opkeek zag hij dat hij het tegen degene had, die aan het andere eind van de smalle gang heel voorzichtig om het hoekje keek. Samen met Robert bewaakte hij momenteel hun sectie.

“Wie daar?”, riep Tye weer.

“Niet schieten!”, klonk een stem.

Waar ging dat over, dacht Robert: ‘Niet schieten?’ Moesten ze zich nu opeens al zorgen maken dat ze elkaar echt zouden gaan beschieten? Het moest niet gekker worden! Hij riep: “Wat wil je?”

“Ik heb een boodschap bij me”, zei de man.

Robert keek een moment Tye vragend aan. Toen die knikte, riep hij: “Heel voorzichtig dan!”

De man die nu volledig tevoorschijn kwam, bleek Clyde te zijn. Niet zo vreemd, dacht Robert meteen. Hij was één van de trouwste volgelingen van de dominee en een potentieel gevaarlijk man. En hij was de man met de kale kop die de eerste vraag over Margaret had gesteld, alweer bijna twee weken geleden.

Clyde kwam op hem toe lopen terwijl hij een blaadje in zijn handen liet wapperen, bij wijze van witte vlag.

“Stop”, riep Tye, “Leg het blaadje halverwege in de gang neer, dan komen we het daar ophalen.”

Clyde maakte een verzoenend gebaar en deed wat hem gevraagd werd. Daarna liep hij achterwaarts het hele eind terug. Alsof hij bang was alsnog in de rug geschoten te worden.

Robert tikte Tye op de bovenarm, “Ik haal hem wel!” Hij stopte het pistool dat hij had getrokken achter zijn broekrand en liep de gang in. Zonder problemen bereikte hij het papiertje en pakte het op. Het was dubbelgevouwen, maar Robert hoefde het helemaal niet te zien om te weten dat het beschreven was door de dominee. Hij voelde zijn spieren verstrakken toen hij alleen al aan de opgeblazen klootzak dacht. Het was allemaal zijn schuld! De splitsing, het schisma, die inmiddels een knellend feit geworden was.

Robert bereikte Tye en zei: “Loop je mee naar de bibliotheek?” Hij knikte naar Pete, een jonge kerel die belastingambtenaar was geweest in een vorig leven en die meteen begreep dat hij de wacht moest overnemen.

Toen Robert en Tye binnen stapten bleken Jodie en enkele anderen al in de bibliotheek te zijn. Die naam was niet slecht gekozen; vrijwel alle wanden waren bedekt met boekenkasten. Robert had alleen gemerkt dat de inhoud ervan bepaald deerniswekkend was: veel boeken over managementtheorie en krijgsgeschiedenis en helaas maar heel weinig literatuur.

“Wat staat er op?”, vroeg Jodie.

Robert gaf haar het briefje, “Lees maar.”

Jodie vouwde het open en las luid voor: “Het zou een grote vergissing zijn van jullie om te denken dat we niet gemerkt hebben dat jullie voorraden van ons stelen. Als we morgen onze spullen niet terug vinden in de gang, dan zullen er ernstige repercussies volgen die volledig voor jullie eigen verantwoording zijn.” Jodie liet het briefje zakken en zei zachter; “Was getekend, natuurlijk, door de eerwaardige Joseph Jedediah Colton.”

“*What the fuck!*”, zei één van de vrouwen die aan tafel zat.

Een zwarte man die DeShawn heette, nam het briefje van Jodie over en zei: “Er staat zelfs een boodschappenlijst bij: twee dozen gevriesdroogde maaltijden en drie kratten ingeblikt fruit.”

Robert keek rond onder de aanwezigen in de kamer die voor hun sectie het hoofdkwartier was geworden. “Even voor de goede orde: weten we echt zeker dat niemand van ons spullen van hun heeft lopen stelen?”

DeShawn schudde geïrriteerd zijn hoofd, “Natuurlijk niet, hoe kómen ze daarbij!” Hij oogstte instemmend geknik.

Robert, die ervan overtuigd was dat hij gelijk moest hebben, vroeg: “Maar wat dan? Komen we dan niet tegemoet aan hun eisen?”

“Natuurlijk niet!”, zei één van de vrouwen fel, “We hebben niets van hun gestolen! En ze wilden zèlf weg gaan hier! Ze moeten zich daar maar redden.” Ze kreeg meteen bijval van de meeste aanwezigen.

Robert knikte nadenkend en bedacht zich hoe absurd de situatie was geworden. Hier zaten ze: vijftig mensen verdeeld in twee kampen in een ondergrondse faciliteit van het Amerikaanse leger die stamde uit de Koude Oorlog. En het ironische feit was onontkoombaar, dat het leek alsof er tussen hun een soort mini-Koude Oorlog op het punt van uitbreken stond.

“Maar wat gaat Colton doen als we niet op zijn eisen ingaan?”, vroeg Jodie voorzichtig.

“Hij zal toch niet de gore lef hebben ons aan te vallen!”, zei DeShawn heftig.

Robert knikte, “Maar daar moeten we wel op voorbereid zijn. Laten we ten minste onze bewaking verdubbelen.”

Er werd instemmend geknikt.

“Moge ze in vrede rusten, God hebbe haar ziel.”

Het was Gloria Esposita die deze woorden uitsprak, een oudere Mexicaans-Amerikaanse dame die in haar vorige leven als 'leek' voorging in haar kerk bij onder meer uitvaarten. Zij had zichzelf voorgedragen om de begrafenisceremonie te leiden en ze had gesproken voor alle aanwezigen; een groep van ruim twintig mensen, die in een halve cirkel rondom de kist stond, vooraan in de theaterzaal.

Robert spiedde opzij en zag hoe helemaal in de hoek van de ruimte Jake stond, de dertienjarige zoon van de betreurde, Margaret Plywood. Hij hield zijn blik strak omlaag, maar toonde geen enkele vorm van verdriet. Robert maakte zich zorgen over de jongen.

"Misschien wil Jake nog een laatste moment... alleen zijn met zijn moeder?", opperde Gloria die vragend de kant op keek van de jongen. Die keek maar een kort moment op. Zijn gezicht was lijkleek en hij schudde heel kort zijn hoofd.

Gloria slikte moeilijk en zei: "Dan stel ik voor dat nu de kist weg wordt gebracht."

Robert wilde net naar voren stappen, toen Jodie een heftige hoestbui kreeg. Iedereen keek meteen haar kant op en er viel een ongemakkelijke stilte. Niemand was vergeten dat Jodie als verpleegster het dichtst bij Margaret was geweest tijdens haar sterfbed.

"Het gaat, het gaat wel, heus!", glimlachte Jodie dapper door de tranen heen die ze van het hoesten had gekregen.

Robert klopte op haar schouder en ging toen naar de rest van de mannen die al klaar stond om de geïmproviseerde kist, een door een bewoner in elkaar getimmerd misbaksel, weg te dragen. Ze hadden besloten die vooralsnog in het vrieshok neer te zetten. Wat konden ze anders doen? Het stoffelijke overschot van Margaret naar buiten brengen en netjes begraven was natuurlijk ondenkbaar. Terwijl ze met de kist de zaal verlieten, zag Robert dat Jodie naar Jake liep, maar dat die haar troostende hand weg sloeg. Vervolgens draaide de jongen zich om en kotste in een afvalbak.

"Mogen we je even spreken?"

Robert keek op van het boek dat hij aan het lezen was en zag dat het Tye was die deze vraag gesteld had. Met in zijn kielzog DeShawn kwam hij de bibliotheek binnen. DeShawn deed omzichtig de deur achter zich dicht. Tot zijn tevredenheid merkte Robert op dat de man soepel bewoog en nauwelijks nog last leek te hebben van de wond in zijn schouder, veroorzaakt door een ricocherende kogel.

DeShawn was degene geweest die hun opslagruimte had bewaakt toen hij was aangevallen door enkele mannen van Colton. Zij hadden zich via een onbekende onderhoudstunnel toegang verschaft tot Sectie B en zouden er met een aanzienlijke deel van hun voorraden vandoor zijn gegaan, als DeShawn hen niet had betrapt. Er was vervolgens een vuurgevecht ontstaan, waarbij DeShawn één van de aanvallers zwaar had weten te verwonden, voor die zich hadden teruggetrokken. Maar helaas had hij zelf inmiddels ook een wond opgelopen. 'Een vleeswond', had DeShawn lichtzinnig gezegd en Robert beseftte hoezeer hij de moed van de man bewonderde. Zonder hem had Sectie B nu in grote problemen gezeten!

"Tja. Eh... Ik weet niet helemaal hoe ik je dit moet zeggen", zei Tye terwijl hij een stoel pakte en ging zitten. Hij voelde zich overduidelijk niet op zijn gemak.

"Wat?", vroeg Robert die al voorvoelde waar dit heen ging.

"We ... eh... vinden het natuurlijk allemaal heel erg dat Jodie zo ziek is. En Jake natuurlijk ook...", begon Tye, "Maar..."

Robert sloot zijn ogen en masseerde die met zijn vingertoppen.

"... de mensen voelen zich er heel ongemakkelijk bij. Wat als ze is besmet met het virus?", ging Tye door.

Robert opende zijn ogen en keek Tye aan; "Als dit het virus is, was iedereen allang dood geweest. Je weet toch wat die torenhoge Sakamura-score inhoudt? Een zeer hoge besmettelijkheid gecombineerd met een zeer hoge letaliteit!"

Tye knikte; "Natuurlijk. Maar mensen praten, dat weet je. Ze zeggen dat het misschien wel een gemuteerde versie is. Minder besmettelijk, maar nog even dodelijk. Wie zal het zeggen?"

"Je weet wat ik vind van al die praatjes!" Robert maakte een boos wegwerpgebaar en zag dat Tye knikte. Ze hadden het er eerder al eens over gehad hoeveel onzin er rond ging over de hele virusuitbraak. Dat het doelbewust gemaakt was in een Amerikaans onderzoeksinstituut om in te zetten bij een volgende

wereldoorlog, dat het een straf van God was, dat je jezelf kon beschermen door bleekmiddel te drinken. Noem maar op.

“Maar je begrijpt toch hoe ongemakkelijk dit nu is? Iedereen probeert jullie drieën te mijden, precies zoals eerder met Margaret”, zei DeShawn, die nog steeds bij de deur stond, alsof hij de kamer bewaakte, “Mensen zijn bang, heel bang. Ze vragen waarom Jodie nog steeds soms op de gang loopt. Ze zijn panisch.”

“Ze moet toch soms naar het toilet kunnen!” Robert staarde DeShawn met opeen geklemde lippen aan. Hij voelde de woede alweer in zichzelf opborrelen.

“Je begrijpt misschien waar al dit naar toe gaat”, zei Tye weer en Robert keek hem met een ruk aan; “Maar we willen jullie dus in quarantaine zetten.”

“Jullie kunnen de B.20 krijgen”, voegde DeShawn toe. Dat klonk niet onlogisch; dat was een ruime kamer met eigen sanitair, zo ver mogelijk van alles af. Eerder was het de ruimte geweest die dominee Colton zichzelf had toegeëigend. Maar Robert beseftte dat het niet dit feit was dat ervoor zorgde dat zijn bloed begon te koken.

“Heus?”, vroeg hij tussen zijn opeengeklemd tanden door, “Gaan jullie ons als melaatsen behandelen nu? Ons?” Hij meende dat hij het niet verder hoefde uit te leggen. Hij, als één van de mannen die zich had opgeworpen als leider van sectie B. Jodie, de enige van iedereen met enige medische kennis; die nota bene DeShawn nog had behandeld na zijn schotwond. En Jake, die net zijn moeder had verloren...

“We hebben er over gestemd”, bracht Tye uit. Hij had het er zichtbaar moeilijk mee.

Robert voelde zich nog bozer worden. Wat hadden ze allemaal lopen bekokstoven achter zijn rug?

“En wat vinden jullie?”, bracht hij heftig uit, afwisselend Tye en DeShawn aankijkend. Beiden sloegen hun ogen neer.

“Oh, verdomme, laat ook maar! Ik weet genoeg!” Met die woorden stond Robert zo heftig op dat hij zijn stoel omver gooide. Met bruske bewegingen beende hij naar de deur. DeShawn keek hem met grote ogen aan en deed toen snel een stap opzij.

“We zijn er!”

Robert voelde een ontzettende opluchting, toen hij het rooster boven hem opmerkte in de onderhoudsschacht. Zonder te kijken of zijn metgezellen mee kwamen, rende hij gebukt de laatste meters. Hij probeerde het rooster van zijn plaats te krijgen en wederom tot zijn opluchting gaf het mee. Hij tilde het op, schoof het opzij en trok zichzelf omhoog door de opening. Snel keek hij om zich heen. Een lege gang die heel vergelijkbaar was met Sectie B. Tot zijn vreugde brandde het licht en de lucht rook fris genoeg om te veronderstellen dat ook de *life support*-systemen nog werkten. Zijn intuïtie over Sectie A leek te kloppen en alles leek ene keer mee te zitten! Hij keek op zijn knieën de schacht in; “Kom, de kust is veilig.”

Hij zag hoe Jake moeizaam Jodie met zich mee trok. Uitgeput viel Jodie ze onder het gat op de grond neer en Robert voelde een steek van bezorgdheid.

“Kom, ik trek je omhoog”, wenkte hij Jake. Die liet zich dankbaar omhoog tillen. Hij woog minder dan Robert gedacht had. Had de ziekte die ook Jake in zijn greep had hem al zo erg uitgeteerd? Of was hij altijd al zo iel geweest?

“Kom, schat, we hebben het gehaald!” Hij boog zich weer het gat in en nu werkte Jodie zich overeind. Ze glimlachte dapper als altijd, maar het viel Robert heel zwaar om haar omhoog te tillen en hij schrok ervan hoe zwak ze was. Was hun vlucht uit Sectie B teveel voor haar geweest? Hij voelde zich schuldig dat hij zijn zin had doorgedrukt. Maar nu was er geen weg terug...

“Robert”, fluisterde Jake, die aan zijn mouw trok, toen hij eindelijk Jodie ophoog had getrokken en het rooster weer op zijn plek had geduwd.

“Wat is er?” Robert keek Jake aan en merkte dat roerloos een richting uit staarde, met schrik in zijn ogen. Hij volgde zijn blik en begreep het meteen. Aan het einde van de gang was een paar benen te zien, roerloos liggend op de grond. De rest van het lijf werd aan het zicht onttrokken.

“Blijf hier”, siste hij naar zijn metgezellen, maar die zagen er zo verzwakt uit, dat ze ook tot weinig meer in staat waren, “Er zijn hier misschien toch anderen!”

Robert haalde het pistool uit de binnenzak van zijn jas en deed snel enkele stappen voorwaarts. Er was

geen enkele beweging in het paar benen en toen Robert heel voorzichtig om de hoek keek, begreep hij waarom. Het was een lijk! Het gapende gat in de borststreek liet weinig twijfel hoe hij gestorven was. Robert stapte naderbij en bestudeerde het lijk beter. De militaire outfit verbaasde hem geenszins, maar wel de uitgemergelde staat van het lijk; alsof iemand voor de grap een mummie in een uniform had gehesen. Het was in ieder geval volstrekt duidelijk dat deze man al heel lang dood was; jaren, als niet tientallen jaren.

Verward keek hij op en merkte opeens op dat er verderop nog een lijk lag. Hij liep in shock verder en bereikte de deuren van een grote ruimte. Wat er binnen te zien was, leek rechtstreeks uit een koortsdroom van Jeroen Bosch afkomstig. Overal lagen lijken, in alle mogelijke posities. Liggend op de grond, hangend over de tafels. En het waren niet alleen militairen, maar ook veel mannen -en enkele vrouwen- in nette kantoor-kleding. In de gehele ruimte, waarschijnlijk ooit een eetzaal, was er voor het overige weinig dat niet vernietigd was. Het leek wel alsof iemand een machinegeweer op de ruimte had geleegd.

Maar toch was er nergens een vuurwapen te vinden...

Het was volstrekt duidelijk dat er zich hier jaren geleden een vreselijk gevecht had afgespeeld. En het had er alle schijn van dat de overlevenden het hadden verdomd de lijken op te ruimen, maar alleen de meeste lijken naar deze ruimte hadden gesleept en alle nog bruikbare vuurwapens hadden meegenomen. Er schoot Robert in dat dit de reden moest zijn waarom ze ooit Sectie A hadden gesloten! Ze moesten hebben besloten dat wat hier was gebeurd het daglicht niet kon verdragen. Daarom hadden ze alles maar gewoon hermetisch afgesloten. De uitgedroogde, maar niet ontbonden lijken leken erop te wijzen dat ze tegelijkertijd de life-support systemen hadden laten draaien op maximale koude en droogte, zodat de lijken niet zouden ontbinden. Hij besepte dat hij zich bevond in een sinister soort ondergrondse mortuarium!

“Wat is dit?”, hoorde hij een krakerige stem achter zich en pijlsnel draaide hij zich om, het pistool geheven. Het was zijn vrouw die, ondersteund door Jake, in de deuropening stond. Beide namen ze met verbijsterde blik het geheel in zich op.

Robert liet zijn pistool weer zakken en liep naar hen toe; “In ieder geval hebben we van hen geen gevaar meer te duchten...”

Jodie, bleek en met een dun laagje zweet op haar voorhoofd, keek hem aan alsof hij een onbekende voor haar was geworden.

“Handen omhoog!”

Robert moest moeite doen om de woorden die hij had uitgesproken niet belachelijk te vinden. Het leek ook zo'n afgeleberd cliché dat alleen voorkwam in een slechte C-film. Een western of zo, waarin de cowboys natuurlijk de 'goeien' waren en de Indianen altijd de slechten. Alsof de echte wereld zo eenvoudig was!

Hij merkte in ieder geval dat zijn woorden effect hadden gehad, want de man die hij onder schot had, verstijfde meteen. Tegelijkertijd met dat hij zijn handen hief, draaide hij zich langzaam om. Het was een klein mannetje met kaal hoofd en een bril. Robert herkende hem als één van de bewoners van Ararat, maar kon even niet op zijn naam komen. In ieder geval was het iemand die hij had gerekend tot het kamp Colton.

De man keek hem met dichtgeknepen ogen aan. “Aha, meneer Zist, is het toch? Wat aangenaam dat ik u hier weer tref”, klonk diens spottende stem. Hij had het voorkomen van een zwerver met zijn tweewekenbaard en de vuile kleding die hij aan had. Robert besepte dat de man hem deed denken aan George Costanza, dat kleine opgewonden standje uit de tv-serie Seinfeld. Maar dan nog enkele malen gestoorder... Opeens viel hem diens naam in; “Graff, is het niet?”

De aangesprokene knikte, terwijl de ogen achter zijn dikke brillenglazen heen en weer schoten. Robert herinnerde zich weer hoe de man hem als één van de eersten had aangesproken toen hij in Algonquin Refuge Facility, Ararat, was aangekomen met Jodie. Hij had een warrig en licht verontrustend verhaal afgestoken over dat hij verwachtte dat de hele wereld zou worden vernietigd in een allesverzengende oorlog; een Armageddon waarin alleen de allersterksten zouden overleven.

“Iedereen dacht dat je die anderen bent meegegaan naar Sectie C”, zei Robert, “Wat is er gebeurd?”

Graff drukte zijn bril hoger op zijn neus; “Dat is toch duidelijk? Ik heb toen van de chaos gebruik gemaakt om er zélf tussenuit te knijpen.”

“Maar waarom?”, bracht Robert verward uit.

Graff lachte hard, “Is dat niet volstrekt duidelijk?” Nog steeds bewogen zijn ogen onrustig alle kanten op.

Robert wreef nadenkend zijn kin. Was dat volstrekt duidelijk? Het was nogal een stap die Graff blijkbaar had gezet, leek hem toch. Het mannetje was blijkbaar nog eerder dan hem zelf op hetzelfde idee gekomen, namelijk om via die ene vergeten onderhoudstunnel die niet was afgesloten, Sectie A binnen te dringen. Robert vroeg zich af hoe Graff had gereageerd op wat hij hier in Sectie A had aangetroffen. Was hij in paniek geraakt van al die opgetaste en uitgeteerde lijken? Had hij in doodsangst nog enkele kogels gepompt in een lijk dat opeens te dichtbij opgedoemd was? Het leek hem niet geheel onwaarschijnlijk, want Graff maakte op hem bepaald niet de indruk dat hij geestelijk erg stabiel was.

“Het is allemaal kansberekening, weet je, dit overleven. En in je eentje zijn er gewoon minder variabelen.”, voegde Graff er aan toe en hij lachte schel, “Tot nu toe red ik het hier prima.”

Robert keek om zich heen. Graff had zich overduidelijk geïnstalleerd in een hoek van de keukens. Hij zag een slordig opgemaakt veldbed, wat vuile vaat op het keukenblad en ... een hoog opgetaste stapel met voorraaddozen. Opeens begon hij iets te begrijpen.

“Heb jij...?”, bracht hij ademloos.

Graff lachte opnieuw zijn lach, die naar van alles klonk, behalve vrolijkheid, “Is het niet een giller! Die kleine Graff, door iedereen vergeten! Maar intussen eet hij van beide walletjes mee, zonder dat iemand hem door heeft...”

“Maar hoe?”

Graff haalde zijn schouders op en zei op pedante toon: “Via die onderhoudsschachten natuurlijk! Ik kan in elke uithoek van dit complex komen en niemand die me door heeft!”

Robert voelde de woede in zich opkomen. Dus dát was het! Hij was degene die voorraden had gestolen en zo het kamp Colton tegen de mensen van Sectie B had opgezet. Hij kreunde en masseerde met één hand zijn neusvleugels. Wat een ellende! En dat terwijl de situatie sinds het eerste gewelddadige treffen, waarbij DeShawn gewond was geraakt, al zo snel geëscaleerd was! De mannen van Colton hadden namelijk nóg een keer een aanval geplaatst, nu via de gang die hun secties verbond. In het vuurgevecht dat was ontstaan waren aan beide kanten slachtoffers gevallen. Waaronder spijtig genoeg Tye die, zo was hem verteld, zwaar gewond was geraakt.

Ironisch genoeg was juist het oplaaierende geweld de reden waarmee hij eindelijk Jodie er eindelijk van had weten te overtuigen dat ze echt weg moesten gaan. Ze hadden op dat moment nog geen week in gedwongen quarantaine gezeten, maar de woede en frustratie hadden Robert al die tijd volledig beheerst. Het was onmogelijk om te blijven: dat was vanaf het begin al duidelijk, al was het maar omdat hij zich zo onjuist bejegend voelde. En dus had hij dagenlang blauwdrukken zitten bestuderen van het complex, net zo lang tot hij het muizengaatje had opgemerkt dat de rest gemist moest hebben. En ten slotte waren ze er uiteindelijk met zijn drieën midden in de nacht tussenuit geknepen.

“Weet je wel wat je hebt gedaan...?”, bracht hij uit.

Graff haalde onaangedaan zijn schouder op voor zover hij dat kon met zijn armen hoog en lachte hard; “Ha! We zijn toch allemaal ten dode opgeschreven. Heb je dat niet door? Het is precies zoals die schietspelletjes van vroeg, weet je wel? Ieder voor zich! *Last man standing...*”

“Maar waarom?” Robert merkte dat hij zichzelf herhaalde, “Waarom helpen we elkaar niet? Iedereen zit toch in hetzelfde schuitje...?” Hij voelde zich opeens volledig lamgeslagen en moedeloos. Het leek alsof alle spanning van de laatste uren hem teveel was geworden.

Nog geen twee uur geleden had hij samen met Jodie en Jake in een kamer op bed gelegen en had hij geprobeerd de slaap te vatten: hun eerste nacht in Sectie A. Tot hij opeens een klapperende deur had gehoord. Als een gespannen veer kwam hij overeind en hoorde tot zijn grote schrik de voetstappen van iemand die voorbij liep, ondertussen zelfs neuriënd. Robert was zo onverstandig geweest zijn pistool in zijn jas te laten die aan de kapstok bij de deur hing en realiseerde zich dat hij volstrekt weerloos was als die persoon op dat moment hun kamer zou binnenkomen. Terwijl hij heel langzaam opstond, merkte hij dat Jake, gelegen in het andere bed, het ook had gehoord. Grote ogen in een bleek gezicht staarden hem aan. Zo geluidloos mogelijk kleedde Robert zich snel aan. En net voordat hij zijn jas aantrok en zijn pistool pakte, had hij zijn vinger tegen zijn mond gedrukt richting Jake, die nog steeds als versteend in dezelfde houding

zat. Hierna had hij net zo lang gezocht voor hij in de keuken was beland.

“Elkaar helpen? Wat een naïveteit!” Graff keek hem geringschattend aan en drukte zijn bril weer omhoog.

“Kunnen we niet gewoon... ik weet het niet... als beschaafde mensen. Samen...”, bracht Robert zwakjes uit.

“Tsss...” Graff's gezicht gaf aan dat hij dit idee weerzinwekkend vond.

Robert liet machteloos zijn pistool zakken. En van die kans maakte Graff meteen gebruik. Hij wierp zich op de grond, om meteen gebukt naar de dichtstbijzijnde deuropening te rennen.

“Shit!” Een nieuwe stoot adrenaline zette Robert op scherp, maar hij was al te laat om nog een schot te wagen. Hij rende achter Graff aan. Het was een bijkeuken waar hij terecht kwam en in een flits merkte hij Graff op in een hoek van de ruimte. Hij probeerde vliegensvlug te draaien, maar gleed weg over de tegelvloer en kwam pijnlijk ten val. Tot zijn verbijstering zag hij dat Graff een jachtgeweer op hem richtte. Een doffe knal klonk en achter hem sloeg de hagel zwaar in de muur, waardoor het gruis op hem regende. Meteen klonk het kenmerkende *klik-klak* geluid toen Graff herlaadde. Wanhopig krabbelde Robert zo snel mogelijk overeind en hij wierp zichzelf enkele meters verderop achter een rij opgestelde vuilnisbakken. Een volgend schot sloeg zwaar in één van die bakken en Robert besepte dat als die van plastic waren geweest en niet van metaal, hij zonder twijfel geraakt zou zijn. Intussen probeerde hij zich te herinneren hoe vaak je met zo'n type jachtbuks kon schieten voor je nieuwe munitie moest laden. Was het drie keer?

Hij hoorde aan snelle voetstappen dat Graff snel dichterbij kwam en sprong weer op. Hij was maar net op tijd, want in zijn ooghoeken zag hij Graff achter zich verschijnen. Hij liet zich plompverloren op de grond vallen en dat maar goed ook. Robert meende zelfs de lading hagel vlak over zijn hoofd te voelen scheren, voor die voor hem insloeg in de muur voor hem. Meteen klonk weer het *klik-klak*.

Robert besepte dat hij nog maar één kans had. Liggend op de grond draaide hij zich om en hief zijn pistool. Vijf meter van hem vandaan staarde Graff hem met een bloeddorstige blik aan over de loop van zijn geweer.

“Adios, *motherfucker*”, gromde die, alsof ze in een slechte knokfilm speelden. En toen klonk er een metalige klik en voor de rest... niets. Graff's ogen sperden zich wijd open in het besef wat er zojuist gebeurd was.

Dus toch! Robert bedacht zich niet langer en hij richtte en schoot. De kogel raakte Graff net iets boven zijn ogen en hij viel achterwaarts tegen de vuilnisbakken aan, die met veel gekletter om vielen.

Hijgend besepte Robert zich dat hij zojuist een medemens had vermoord en hij probeerde zichzelf meteen in te prenten dat het uit zelfverdediging was. Maar hoe verdedigbaar was dat als hij op het laatst een pistool had gehad en Graff slechts een leeg geweer? Hij drukte de vraag weg en werkte zich kreunend overeind.

Pas toen merkte hij Jake op, die staande in de deuropening alles gezien moest hebben.

▼ Hoofdstuk 3

“Laat me niet alleen, alsjeblieft!”

Robert kneep nog steviger in de hand van Jodie en zij opende heel langzaam haar ogen en keek hem aan. Ze probeerde bemoedigend te glimlachen, merkt Robert, zoals ze altijd deed, en ze spande haar hand aan. Maar ze leek zich ook verzoend te hebben met haar naderende einde, want hij zag geen angst in haar ogen.

“Zorg dat je vrede in jezelf vindt”, fluisterde Jodie, “En probeer om te gaan met die woede van je. Dat geldt voor... jullie beiden..” Ze keek een moment opzij en keek toen Robert weer aan, met een dringender blik nu: “En zorg... voor... Jake”. Het was nauwelijks meer hoorbaar.

Robert keek in een flits opzij naar Jake, die als versteend naast het bed stond, bleek en onpeilbaar als altijd. “Natuurlijk, schat, natuurlijk”, haastte hij zich te zeggen, maar uit het feit dat elke spanning opeens

was verdwenen uit haar hand, merkte hij dat hij al te laat was. Jodie staarde roerloos omhoog, alsof ze nog iets probeerde te zien van de buitenwereld ver boven hun. Alsof ze nog een laatste keer de blauwe hemel had willen zien.

“Jodie...”, kreunde Robert machteloos en hij liet zijn hoofd op haar borst rusten.

Haar sterfbed had uiteindelijk nog ruim een week geduurd. Een tijd die ze gedrieën in hun zelfgekozen quarantaine helemaal alleen in Sectie A hadden doorgebracht. Alleen vergezeld door uitgeteerde lijken – en één vers lijk. Voorraden hadden ze meer dan voldoende en zelfs een zeer ruim gesorteerde medicijnenkast. Maar waar Jake langzaam weer was opgeknapt, was Jodie steeds verder verteerd door de raadselachtige ziekte die vat op haar had gekregen.

Robert begreep dat hij nu echt helemaal alleen over was gebleven, opgesloten als hij was in dit miserabele hol diep onder de grond. En heel even viel hem de gedachte in of het niet veel beter zou zijn dat hij Jodie binnenkort volgde, naar wat er ook in het hiernamaals voor hen in het verschiet was. Maar Jake was er ook nog. Hij werkte zich overeind en zag dat de jongen daar nog steeds op dezelfde plek stond. Hij leek volledig onaangedaan, als het niet was dat hij heel licht trilde.

“Kom, Jake”, fluisterde Robert, “Neem afscheid van haar...”

Jake keek hem verward aan. Zijn ogen waren vochtig. Maar nog steeds bewoog hij geen meter naderbij de vrouw die toch een paar weken min of meer zijn surrogaatmoeder was geweest. Robert meende in hem een innerlijke strijd te zien, totdat Jake zich opeens op zijn schreden omdraaide en de kamer uit rende.

Robert liet moedeloos zijn hoofd zakken.

“Ik hoor iets!” Jake keek hem met grote ogen van schrik aan.

Robert keek op van het bedieningspaneel dat hij zojuist bestudeerde. Met Jake bevond hij zich in wat hij voor zichzelf al de ‘controlekamer’ noemde. Een klein kantoortje vol met computers, apparaten en modules. Maar alhoewel hij in een ver verwijderd vorig leven manager van een softwarebedrijf was geweest, begreep hij er weinig meer van dat misschien wel vanuit deze ruimte alle installaties aangestuurd werden van deze oude Koude Oorlog-bunker. Niet alleen die van Sectie A, maar van dit hele onderaardse complex!

Hij hoorde opeens zelf ook iets van een bonk. Hij dook meteen ineen en gebaarde Jake hetzelfde te doen.

“Blijf hier”, siste hij naar de jongen. Die knikte woordeloos.

Robert haalde het pistool van achter zijn broekband vandaan en opende voorzichtig de deur. Gebukt sloop hij naar buiten en sloot de deur achter zich. Hij oriënteerde zich. Als anderen ook de doorgang richting sectie A via die ene onderhoudstunnel hadden opgemerkt, dan moesten ze uitkomen in die gang dichtbij de eetzaal waar de meeste lijken lagen. Hij besloot dat hij dan het beste zich in die zaal kon verschansen.

“God zegen de greep”, siste hij, meer tegen zichzelf dan iemand anders, en hij zette het op een rennen.

Het was niet voor de eerste keer, bedacht hij zich wrang. Een week geleden was hij opnieuw de onderhoudstunnel in gekropen: om terug te gaan naar Sectie B. Hij had het als zijn verantwoordelijkheid gezien om aan de mensen daar te laten weten dat het Graff was geweest die al die tijd voorraden had lopen stelen. Misschien was nog te voorkomen dat hun oorlog helemaal uit de hand liep. Maar toen hij in sectie B was aangekomen, bleek dat volledig verlaten te zijn! Heel erg op zijn hoede en beducht voor elk gevaar sloop hij door alle gangen en inspecteerde alle ruimtes. En ten slotte merkte hij eindelijk iemand op: een man met helblond haar die Flynn heette en de boel leek te bewaken. Tot zijn afgrijzen beseftte hij meteen dat Flynn tot het kamp Colton behoorde! Robert dook meteen voor hem weg en besloot meteen om zo snel mogelijk te vluchten. Maar op die hele terugweg had zijn hoofd vol gezeten met vragen. Wat was er gebeurd? Had dominee Colton ... heel sectie B veroverd? En zo ja, wat had hij dan met al haar bewoners gedaan?

Robert probeerde de herinneringen weg te drukken en zich te concentreren op het heden. Via enkele gangen bereikte hij de keuken, waar Graff zijn kampement had gehad. Robert had niets weggehaald van zijn schamele onderkomen en opeens vroeg hij zich af of hij dat niet had aangedurfd omdat Graff's spullen op de een of andere manier misschien wel... besmet waren geraakt met diens waanzin. Hij schudde de absurde gedachte van zich af en ging nog behoedzamer verder. Via een laatste deur bereikte hij de eetzaal, de lijkenzaal. Toen hij zichzelf ervan had verwittigd dat er niemand was, sloop hij naar binnen en verschulde

hij zich meteen achter een halfopen houten schutting die kitscherig genoeg was bekleed met plastic klimop en die blijkbaar tot doel had enkele reserve-meubels die hier waren opgestapeld aan het zicht te onttrekken. Vanaf hier kon Robert de hele zaal overzien, zonder zelf in het halfduister opgemerkt te worden.

Een hele tijd gebeurde er niets, tot opnieuw het geluid van dichtslaande deuren klonk. Maar het klonk heel ver weg. Was de indringer (of indringers!) misschien toch al dieper doorgedrongen tot de leefruimten van Sectie A? Tot zijn afgrijzen begreep Robert dat Jake dan waarschijnlijk groot gevaar liep! Hij overwoog terug te gaan, maar begreep dat hij zichzelf dan wel zelf meteen heel erg bloot gaf. Hij besloot nog even te wachten. Maar lange tijd gebeurde er weer niets en hij werd steeds ongeruster.

Net op het moment dat hij had besloten om op te staan en terug te gaan, klonk er opeens van veel dichterbij een geluid. Exact de deur waardoor hij eerder de eetzaal was binnengekomen, sloeg open en een man liep binnen. Het was Clyde! In één arm hield hij een halfautomatisch wapen vast en in het andere een walkietalkie. Hij liet de loop van het geweer door de hele ruimte bewegen, maar leek niet in het minst aangedaan door alle lijken. Robert, die niet meer durfde te ademen, besepte dat Clyde niet voor het eerst hier was.

“Basis? Clyde hier”, zei Clyde in de walkietalkie. Even later vervolgde hij; “Ik heb de doorgang gevonden naar Sectie A. Ik heb veel voorraden gevonden. En er hebben hier duidelijk mensen gebivakkeerd: ik heb verschillende slaappleatsen gevonden. In het vrieshek heb ik zelfs twee lijkenzakken gevonden. Een man en een vrouw.”

Robert onderdrukte een kreun. Dus Clyde had de lijken gevonden van Graff en van zijn lieve Jodie. Beiden had hij bij gebrek aan betere alternatieven in het vrieshek moeten neerleggen. Zo ver van elkaar verwijderd als mogelijk...

“Die vrouw van Zist, dat klopt, dominee”, zei Clyde, “En één of ander mannetje dat ik me niet kan herinneren.” Clyde liep al pratend door de eetzaal, terwijl hij routinematig hier en daar nog eens onder of achter een tafel keek. Robert maakte zich, zittend op de vloer, zo klein mogelijk, zijn pistool voor zich uit houdend als laatste verdedigingslinie. Zijn hart bonsde hevig.

“Nee, Zist zelf niet”, ging Clyde door, terwijl hij op een paar meter afstand van Robert langs het schuttinkje liep, “Geen idee. Laten we met een grote groep alles uitkammen, dat lijkt me verstandig. Ik zal jullie vertellen hoe jullie hier moeten komen. Als je het niet weet, dan vind je het niet zo snel! Nou, luister...”

Robert verstijfde en kroop overeind. Het zweet brak hem uit. Het was duidelijk dat Clyde na lang zoeken de doorgang richting Sectie A had ontdekt. Maar als hij die nu doorgaf aan de anderen, dan was hij hopeloos verloren en waren zijn uren geteld. En niet alleen die van hem, maar ook die van Jake. Robert herinnerde zich maar al te goed wat Jodie in haar allerlaatste woorden tegen hem had gezegd -‘Zorg voor Jake’- en hij begreep opeens heel duidelijk wat er moest gebeuren.

Hij werkte zich overeind en stapte van achter de schutting tevoorschijn. Een kleine vijftien meter verderop stond Clyde, van hem afgekeerd. Zijn geweer hing losjes aan zijn schouder, en hij hield nu met twee handen de walkietalkie vast, alsof hij besepte hoe belangrijk het was dat hij de doorgang richting Sectie A correct door gaf.

“Hé”, zei Robert, terwijl hij zijn pistool hief. Hij begreep meteen hoe lullig het klonk. In een schietfilm was dit vast het moment geweest voor de held -*kon hij zichzelf eigenlijk omschrijven als de held?*- om een gevatte opmerking te maken. Maar hij besepte dat dit geen film was; geen fantasie. Dit was alleen maar de naakte werkelijkheid.

Hij zag hoe Clyde verstijfde, “Wacht even”, gromde hij in zijn walkietalkie. Met dat ding nog steeds tegen zijn oor gedrukt draaide hij zich behoedzaam om. Zijn vrije hand bewoog intussen naar de handgreep van zijn geweer.

“Het is Zist”, gromde Clyde in de walkietalkie voor Robert nog iets kon doen. Dat had die verdomde klootzak van een Clyde niet moeten zeggen. Nu zou dominee Colton hem koste wat kost willen opsporen! De woede vlamde in hem op en voor Clyde kon reageren, schoot hij zijn volledige magazijn op hem leeg.

“Het feest gaat beginnen... Ze zijn er...”

Robert besepte dat het nog geen twee dagen had geduurd voor de mannen van Colton de laatste

schuilplaats hadden gevonden van hem en Jake. Aan het lawaai en de voetstappen te horen waren ze met minimaal een man of drie. Waarschijnlijk tot de tanden toe bewapend en vast van zins hem uit te schakelen. Hij probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen toen de doodsangst vat op hem kreeg. En hij probeerde de bron aan te spreken die hem de hele tijd voortgestuwd had: zijn woede. Die woede was de brandstof die hem in staat moest stellen elke aanval af te slaan.

“Rustig”, fluisterde hij naar Jake, die achter hem stond en een pistool in zijn smalle handen had. Ze bevonden zich aan het eind van de gang bij de eetzaal. Vlakbij de ‘ingang’ dus, zogezegd; de enige plek die toegang verschaftte aan Sectie A. Hij zag een paar handen verschijnen die het rooster opzij drukte. Hij beseftte dat hij moest wachten tot er ten minste twee mannen zichtbaar waren. Met heel veel geluk kon hij er meteen even zoveel uitschakelen.

Het rooster was naar de zijkant geschoven en heel even kwam er een hoofd tevoorschijn. Aan het blonde haar zag Robert meteen dat het Flynn was. Meteen dook hij weer weg. Even gebeurde er niets anders dan dat hij gedempte stemmen hoorde.

“Geef je over, Zist”, klonk ten slotte een stem vanuit de onderhoudsschacht: “Je bent kansloos tegen ons. Je krijgt nog één kans en dan zullen we je in leven laten. Laat jezelf horen!”

Robert draaide zich om en gebaarde Jake dat hij stil moest blijven. Hij begreep dat niemand eraan had gedacht dat Jake er ook nog was en beseftte meteen dat dit als een tactisch voordeel kon uitpakken.

Er gebeurde een tijd niets en er klonken wat gedempte stemmen. Opnieuw verscheen het hoofd van Flynn en hij bewoog nu verder omhoog. Op hetzelfde moment werd de stilte uiteen gereten door een knal en de bovenkant van Flynn’s hoofd leek te ontploffen. Robert keek naast zich en begreep meteen dat het Jake was die het schot had gelost. Als versteend bekeek de jongen wat hij had aangericht.

In een ooghoek zag Robert iets bewegen en in een flits greep hij Jake, trok hem enkele meters met zich mee en vloerde hij hem weinig zachtzinnig. Geen moment te vroeg, want een moment later klonk een nog veel hardere knal. Een granaat, wist hij meteen, alhoewel hij niet kon begrijpen dat ze in een wereld konden leven waarin er granaten aanwezig waren in wat een vredige ondergrondse schuilkamer moest zijn.

De hele gang vulde zich met rook en Robert krabbelde overeind, Jake met zich mee trekkend, “Kom, we moeten weg hier!” Een felle pijn trok door zijn linkervoet toen hij er zijn gewicht op zette en Robert begreep dat een granaatscherf door zijn zool moest zijn gedrongen. Hij verbeet de pijn en trekkebeende verder. Maar nog steeds leek Jake niet helemaal te beseffen wat er gebeurde. Robert sloeg hem in het gezicht en eindelijk leek hij te ontwaken.

“De controlekamer”, siste Robert, “Nu!”

Jake knikte en ze renden snel ineengedoken verder, terwijl er achter hun een volgende granaat ontplofte. Meteen erna hoorde hij harde mannenstemmen. Ze kwamen er aan, nu echt!

Zonder verdere problemen bereikten ze hun bestemming en nadat ze de deur achter zich hadden dicht gedaan, zakte Robert neer op de vloer. Hij merkte dat hij hevig zweette. Meteen ontdeed hij zijn linkervoet van de schoen en sok. Een scherf die vast zat in de zool was inderdaad diep doorgedrongen in zijn vlees en de wond bloedde hevig. Hij vond een doos tissues en haalde er een paar uit.

“De duct-tape”, siste hij richting Jake. Maar zijn woorden leken niet door te dringen, “Jake!” De jongen keek verschrikt op en eindelijk kwam hij in actie. Hij gaf Robert de rol en keek toe hoe Robert de wond droog depte; toen enkele tissues er tegenaan drukte en vervolgens hier zo strak mogelijk tape omheen rolde. De pijn hamerde in zijn lijf, maar hij probeerde die te verbijten. Als hij en Jake dit wilden overleven, kon hij zich nu geen zwakte veroorloven. Hij pakte zijn schoen op en probeerde de scherf eruit te krijgen, maar die zat muurvast.

“Verdomme”, vloekte hij, voor hij besloot zijn andere schoen en sok dan ook maar uit te doen. Hij zou zijn overlevingsstrijd blootsvoets moeten voeren.

“Blijf hier”, siste hij naar Jake. Hij opende voorzichtig de deur, stelde vast dat er niemand was en sloop naar buiten. Net als de vorige keer vergewiste hij zich er zelf van dat hij de deur goed achter zich sloot.

De vorige dagen had hij al nagedacht over zijn verdediging en besloten dat een plek verderop ideaal was. Hij werd daar in de rug gedekt en kon vanachter een laag muurtje een lange gang overzien. Gebukt sloop hij er naar toe en hij was maar net op tijd, want een paar momenten later verschenen twee mannen aan het

einde van de gang. Het waren Valiance en Reno, zag hij meteen. Laatstgenoemde had ook deel uitgemaakt van C2 en Robert had hem eigenlijk wel een aardige kerel gevonden. Maar ja, dat was in een vorig leven...

Als een stel geofende militairen openden de mannen afwisselend deuren, zwaaiend met hun volautomatische geweren en zich zoveel mogelijk schuil houdend in nissen en portieken. Zo vorderden ze steeds verder en hoe dichterbij ze kwamen, hoe sneller Robert's hart bonkte. Maar hij wist dat hij zo lang mogelijk moest wachten. Pas toen ze voor zijn gevoel op nog maar tien meter afstand waren, kwam hij tevoorschijn vanachter zijn muurtje. Valiance reageerde pijlsnel, maar Robert was sneller en hij vuurde vier schoten af, waarvan zeker de helft doel trof. De man ging zwaar neer. Maar inmiddels had Reno zijn geweer geheven en Robert moest zich plompverloren laten vallen om niet geraakt te worden in de kogelregen die volgde. Robert sprong zonder na te denken meteen weer op en schoot nog een keer in het wilde weg. Hij dook weer weg toen Reno nog een salvo afvuurde en intussen zijn kant op rende.

Robert krabbelde half overeind en rende gebukt naar het eind van het muurtje. Net op het moment dat Reno opdook, verschool hij zich aan de andere kant van het muurtje. Een nieuwe kogelregen volgde, maar geen van de kogels trof doel. Robert haalde diep adem en richtte zich op. Daar stond Reno, volledig verrast door waar hij opdook. Robert schoot twee keer en de man sloeg tegen een muur voor hij op de vloer viel.

Robert kroop snel dichterbij en trok het geweer uit diens handen. Juist toen hij wilde controleren of de man nog leefde, dook Jake uit het niets op. Het pistool trilde in zijn hand.

"Ik heb hem al, Jake", beet hij de jongen toe. Hij bevoelde de hals van de man en merkte een polsslag op. Reno opende knipperend zijn ogen. Toen Reno merkte in wat voor situatie hij was beland, zag Robert onversneden angst in zijn gezicht.

"Met hoeveel waren jullie?", vroeg Robert meteen.

Reno schudde met zijn hoofd, waarop Robert op een schotwond in diens flank drukte. De man slaakte een kreet van pijn.

"Nou?"

Reno haperde; "D-drie... Flynn, Valiance en... ik."

Het had er de schijn van dat Reno de waarheid sprak en Robert slaakte een zucht van opluchting. "We zijn voor nu even veilig", fluisterde hij richting Jake, die aan de andere kant van Reno neer knielde.

"Waarom wil Colton me dood hebben?", vroeg Robert.

Reno keek hem niet begrijpend aan en bracht ten slotte uit: "Jij bent begonnen! Je bent een grote bedreiging! Eerst al die voorraden stelen. En toen heb je ook nog Clyde in koelen bloede vermoord!"

Robert sloot zijn ogen en masseerde die met zijn vingertoppen, zoals hij zo vaak deed in dit soort gevallen. Hij begreep dat vanuit de groep van Colton gezien, hij misschien wel de 'bad guy' was. Was hij niet degene die de voorraden gestolen moest hebben, als iedereen die onbeduidende Graff was vergeten? En was hij niet degene die in koelen bloede Clyde gedood had, zoals ze over de walkietalkie 'live' hadden meegekregen? Robert beseftte dat Colton met zijn indrukwekkende preek-stem een heel eigen draai aan alles moest hebben gegeven.

"Wat is er gebeurd met alle mensen van Sectie B?", vroeg hij ten slotte ademloos.

Reno schrok terug, maar toen Robert nogmaals met de loop van zijn pistool in een schotwond porde, begon hij te praten. En wat hij vertelde was verbijsterend. Inderdaad was het de groep van Colton gelukt Sectie B uiteindelijk te overweldigen. In het gevecht waren blijkbaar vele doden getroffen en als wraak had dominee Colton besloten iedereen van sectie B op te sluiten in een hermetisch gesloten kamer in Sectie C. Iedereen inclusief Gloria Esposito: de vrouw die de uitvaart van Margaret had begeleid en die inmiddels ook al de ziekteverschijnselen had vertoond van, mogelijk, het virus.

Maar daarmee was de gruwel niet over. Want de gevangenen van Sectie B, al met al nog een man of vijftien, hadden vervolgens in hun wanhoop om óók besmet te raken, Gloria gewurgd in haar slaap. Het was een afgrijselijk daad geweest, natuurlijk, maar het was meteen ook de aanleiding voor dominee Colton geweest om de gevangenen opgesloten te laten zitten en zoals hij dat blijkbaar had gezegd "te laten smoren in hun eigen zonde". En dat betekende dat ze geen eten, drinken, laat staan medische zorg meer kregen. Dat was volgens Reno alweer bijna twee weken geleden gebeurd en hij vermoedde dat er van al die mensen inmiddels al enkelen het loodje gelegd hadden.

“Dat is barbaars...”, prevelde Robert verbijsterd aan het einde van dit hele relaas. Hij keek met walging naar Reno. Een plasje bloed had zich onder hem gevormd en Robert wist dat de man zonder medische zorg zou sterven, “... ik zou je moeten doden.”

Jake krabbelde ook overeind en pakte zijn pistool. Robert registreerde het afwezig en het was daarom dat hij te laat door had wat Jake van plan was. Staand boven het hoofd van Reno vuurde hij één schot af. Maar dat was meer dan genoeg.

“Dus hier ben je!”

Robert stapte de controlekamer en zag tot zijn opluchting dat Jake op de bureaustoel achter het controlepaneel zat. Hij had hem al overal gezocht en nergens kunnen vinden.

Jake keek niet eens op en staaarde alleen maar naar de schermen en het controlepaneel.

“Wat doe je?”, vroeg Robert.

Maar weer volgde er geen reactie en daarom stapte hij dichterbij en legde een hand op zijn smalle schouder. De jongen reageerde meteen alsof hij een stroomstoot had gekregen en keek naar hem op met die grote ogen van hem. En zijn blik leek te weerspiegelen dat de jongen... zich schuldig voelde over iets.

“Jake”, fluisterde Robert moedeloos terwijl een steek van spijt door zijn buik schoot. Had hij hem echt te stevig aangepakt, een paar dagen geleden? Hij was toen vreselijk tegen Jake uitgevallen nadat die in koelen bloede Reno had gedood. Robert had niet alleen bloedspetters over zich heen gekregen, maar zelfs... stukjes van hem... Hij had Jake net op tijd vastgegrepen voor die het op een rennen had willen zetten.

“Waarom heb je dat gedaan? Hij was weerloos!”

“Hij wilde ons vermóorden! Het moest!”

Robert had beseft dat de jongen niet eens helemaal ongelijk had. Wat hadden ze anders met Reno moeten doen? Hij was een bedreiging... Hij had zijn greep laten verslappen en Jake had van de kans gebruik gemaakt om zich los te rukken en weg te hollen.

Deze confrontatie had het begin gemarkeerd voor een donkere periode voor Robert. Na alle vreselijke gebeurtenissen was hij mentaal in een donker gat gevallen. Het leek wel alsof alle spanning hem opeens teveel was geworden. Dagenlang had hij niet uit zijn bed willen komen, terwijl de wond in zijn voet maar niet genas en juist steeds pijnlijker werd. Hij kon het niet opbrengen om op te staan, laat staan zich voor te bereiden op een dreigende volgende aanval van Dominee Colton's mannen. Laat ze me hier maar doodschieten, hier in dit bed waarin ik toch al lig weg te teren, had hij gedacht, wat maakt het allemaal nog uit? Dan kan ik eindelijk terug naar Jodie... Maar uiteindelijk was het opnieuw de laatste boodschap van Jodie die hem had gedreven op te staan. *‘Zorg voor Jake’*.

“Wat was je aan het doen?”, vroeg Robert nogmaals. Hij zag hoe Jake's blik in een flits naar het controlepaneel ging en meende alweer iets in zijn ogen te lezen van schuldbesef. Een kille huivering trok door hem heen, toen hij beseftte dat er iets vreselijk scheef zat.

“Wat heb je gedaan, Jake?”, vroeg hij veel dringender.

Jake rolde met zijn bureaustoel van hem vandaan en was klaarblijkelijk niet van plan te antwoorden.

Robert boog naar voren bestuurde snel de schermen van het controlepaneel. En hij hoefde geen expert te zijn om al heel snel te snappen wat die lieten zien. De bittere waarheid viel niet te negeren: Jake had niet alleen alle life-support systemen uitgeschakeld in Sectie B en C, inclusief stroom en water, maar was er op de een of andere manier in geslaagd om de systemen in plaats daarvan blijkbaar pure koolmonoxide in die ruimten te laten rondblazen.

Met een ruk keek Robert weer naar Jake, die zich overeind werkte uit zijn bureaustoel. De implicaties van wat Jake had gedaan drongen zich aan hem op. Alle mensen in Sectie B en C: ze hadden geen schijn van kans gehad!

“Wat heb je gedaan?”, riep hij met een stem die hij zelf niet eens herkende. Jake viel half van zijn stoel, kromp ineen in de hoek van de kamer, vertrok zijn gezicht en begon te huilen.

“Begrijp je wel hoeveel doden je op je geweten hebt?”, riep Robert nogmaals, die nog nooit zo veel woede bij zichzelf had gevoeld tegen de jongen. Hij torende boven hem uit en greep hem vast bij zijn dunne bovenarm.

“Nou?”, brulde hij. De jongen slaakte een pijnkreet, begon nog harder te huilen en probeerde zich wanhopig los te trekken. Robert begreep opeens dat hij geen dader vast had gegrepen, maar eerst en vooral een slachtoffer. Een slachtoffer dat helaas iets vreselijks gedaan in al zijn woede en wanhoop. Nee: iets vreselijks had kunnen doen, omdat hij er niet was geweest om hem tegen te houden; er voor hem was geweest! In het besef dat dit ergens ook heel erg zijn schuld was, liet hij Jake's arm los.

Die kroop meteen zo ver mogelijk van hem weg.

“Jake”, probeerde Robert verzoenend, zijn handen heffend, “Het spijt me. Ik had niet...”

Maar de jongen staaarde hem alleen maar aan met die grote ogen van hem en nu las Robert er in dat hij zelfs bang voor hem was geworden. Jake krabbelde overeind en bewoog zich watervlug naar de deur.

“Jake”, riep Robert nog, maar de vogel was al gevlogen.

▼ Hoofdstuk 4

“Daar ben je dan eindelijk, ik verwachtte je al!”

Robert moest moeite doen om een schreeuw van schrik te onderdrukken, toen hij merkte dat de schim achter het bureau bewoog en tot hem had gesproken. Zijn tastende hand vond in de donkere kamer het lichtknopje naast de deur en toen het licht aan ging, zag hij dat het dominee Colton was. Natuurlijk; hij had diens donkerbruine stem uit duizenden kunnen herkennen. De man zat ineengedoken op zijn bureaustoel en leek niet meer dan een schim te zijn van de krachtige, imposante verschijning die hij ooit geweest was. Maar toch was het de eerste levende ziel die Robert tegenkwam, nadat hij alle life-support-systemen weer had ingeschakeld en aan de verkenning van sectie B en C was begonnen. Het was al even veel een gruweltocht door de hel geworden als hij gevreesd had, toen hij overal de lijken gezien had...

Robert richtte meteen zijn pistool op de dominee, maar die leek daar volstrekt niet door geïmponeerd.

“Hoe... hoe...”, begon Robert haperend.

“Hoe ik het overleefd heb?”, vroeg Colton. Zijn stem leek nog lager als eerder.

Robert knikte heel licht en Colton hief een vermoeide arm op. Robert zag dat hij naar een beademingsapparaat wees. Hij begreep opeens wat er gebeurd was. Toen alle life-support-systemen in Sectie C waren uitgevallen en in de plaats hiervan de ruimtes zich hadden gevuld met giftig gas, had de dominee zichzelf meester gemaakt van de beperkte medische apparatuur die hier aanwezig was. Waarschijnlijk had hij zichzelf daarna opgesloten in zijn werkkamer, de kamer waarvan hij zojuist de deur getrapd, om in zijn eentje te wachten op het Armageddon of de roep van zijn God.

“Jij duivel!”, gromde Colton en zijn gezicht grimaste woedend, “Besef je wel hoeveel mensen je de dood in hebt gejaagd? Afgezien van mij is iedereen...”

Robert wist niet wat hij hierop moest zeggen. Natuurlijk begreep hij dat Colton moest denken dat hij degene was die de life-support systemen had gesaboteerd. Maar hij had geen enkele aandrang tegen deze man te beginnen over Jake. “Ik handelde alleen maar uit zelfverdediging”, zei hij ten slotte.

“Ha!”, riep Colton walgend uit, “Dat je dat dūrt te zeggen!”

Robert voelde zich boos worden en barstte uit; “En u dan? Was u niet degene die alles begon? Met uw giftige praatjes? Dat onzalige plan om de groep op te splitsen!”

Colton schudde teleurgesteld zijn hoofd, alsof hij tegen een domme leerling sprak; “Dat was alleen maar het verstandigste om op dat moment te doen.”

“En uw beslissing om ons gewapend aan te vallen, dan? Hoe u iedereen van Sectie B gevangen heeft gezet en laten creperen? Hoe u al die mannen op me af hebt gestuurd om mij te doden?”

Colton schudde onbegrijpend zijn hoofd; “Wat wil je nou eigenlijk zeggen? Moet ik nu opeens begrip voor je opbrengen of zo?”

Robert sloot een moment zijn ogen en masseerde die met zijn vingertoppen. Toen hij opkeek, probeerde hij zo beheerst mogelijk te zeggen: “Was u niet degene die dit complex als eerst ‘Ararat’ noemde? Naar de

bergtop waar Noach's schip als eerste weer land raakte na de zondvloed?"

Dominee Colton kneep zijn ogen nadenkend samen.

"De analogie ligt natuurlijk voor de hand", ging Robert door, "Want vanaf Ararat werd de wereld weer herbevolkt met mensen en dieren. En wij, als de laatst overgebleven mensen zouden hetzelfde doen als we onze eigen hedendaagse zondvloed hadden overleefd; het virus..."

Colton zuchtte vermoed: "Ja? en waar wil je naar toe met dit mooie verhaaltje?"

"Dat ik me afvroeg wat daar nu nog van over is, van die gedachte? Als dat allemaal waar is, met wie bevolken we dan straks weer de wereld? Met de enkele overlevenden van een gruwelijke doodstrijd hier in Ararat? Wij? Moeten we echt dáármee de wereld weer gaan herbevolken?"

"Ha!", bracht Colton uit, en zijn ogen vlamden in zijn rode kop, "Je bent echt je verstand kwijt als je denkt dat ik laat gebeuren dat een duivel als jij ooit Ararat nog verlaat!"

Robert staarde hem verbijsterd aan en merkte hierdoor de hele kleine beweging onder diens bureau te laat op. De dominee had hem al die tijd al onder schot gehad met een geweer dat hij onze zijn tafelblad had bevestigd!

De ruimte vulde zich met een daverende knal en Robert werd achterover geworpen door de inslag van de kogel in zijn lijf. Hij viel hard achterover op het tapijt en hij liet in de schrik zijn pistool uit zijn handen glippen. In paniek probeerde hij overeind te krabbelen, maar inmiddels was Colton al opgestaan van achter zijn bureau, de karabijn in zijn hand en met ogen die brandden van moordlust. Hij torende hoog boven Robert uit en terwijl hij zijn karabijn richtte, prevelde hij een gebed: "Ego te absolvo a peccatis tuis..."

Dit is het: dit is het einde, dacht Robert. Geen wonderbaarlijke ontsnapping meer zoals bij Graff; zoiets gebeurt maar één keer. Maar toen merkte hij dat dominee Colton schrok en zijn blik verlegde naar iets achter hem. Robert draaide zijn hoofd zo ver als mogelijk en zag in een ooghoek nog net Jake in de deuropening staan. Jake, die hij al niet meer had gezien sinds die aanvaring in de controlekamer. Hij was ervan uitgegaan dat de jongen zich ergens in een klein hoekje had verstopt en nooit meer tevoorschijn zou komen. Maar hier stond hij en hij had dat pistool van hem in zijn trillende hand.

"Mijn zoon", kraakte Colton's stem, "Niet doe..."

Maar het pistool ging af en Colton werd in zijn linkerschouder geraakt, schuin boven de crucifix om zijn nek. Colton wankelde, liet de karabijn uit zijn handen glijden en viel achterover neer. Robert krabbelde intussen overeind en griste zijn eigen pistool van de vloer. De pijn golfde door zijn lijf en benam voor een moment zijn adem. Hij moest moeite doen om overeind te blijven staan.

Jake had het pistool nog steeds gericht, maar het trilde in zijn hand. Hij hijgde zwaar en zijn gezicht was bezweet. Robert zag de woede in zijn ogen branden en hiermee leek de jongen wel een spiegel van hem zelf. Robert legde een hand op zijn arm, maar de jongen ontspande niet. Wat was het voor een wereld, dacht Robert, die mensen schiep als Jake? Verwongen individuen die werden verteerd door haat en woede? En terwijl hij zijn aandacht verschoof naar dominee Colton en diens karabijn weg schopte, verdween er één vraag maar niet uit zijn hoofd.

Hoe heeft het ooit zover kunnen komen?

▼ Epiloog

"Daar gaan we dan!"

Robert moest alle kracht in zijn lijf oproepen, om de deur naar binnen toe open te trekken. Of deur? De tweede en laatste sluis die Ararat scheidde van de buitenwereld was zo dik als een bankkluis en leek eigenlijk in heel weinig op een deur. De pijn trok door hem heen toen de wond in zijn zij, de plek waar Colton's kogel hem had geraakt, weer open ging. Hij hijgde, zweette hevig en moest moeite doen om niet ter plekke in elkaar te zakken.

Achter de deur drong het felle licht van een stralende dag zich aan hem op. Robert moest onwillekeurig

denken aan het licht aan het einde van de tunnel dat mensen die stierven blijkbaar zagen. Hij zou hen spoedig volgen... Maar eerst dit: het laatste ding wat hij moest doen van zichzelf. Voor hem zelf. En voor Jodie!

Hij stapte door de deuropening en keek omhoog. Er dreven alleen enkele kleine wolkjes boven hem in de lucht en hij beseftte dat hij was vergeten hoe mooi de wereld was. Moeizaam beklom hij het handvol treden van de trap en toen was hij eindelijk helemaal ... buiten. Hij wist nog enkele stappen te zetten en keek volledig geïmponeerd door alles om zich heen. Hij bevond zich op een grazig groen grasveld, omzoomd door lommerrijke bomen. Diverse veldbloemen waren in bloei en tegen de bosrand stond een ree te grazen. Pas na enkele seconden merkte het dier hem op en verdween het tussen de bomen.

Robert nam nog enkele stappen, voor hij in elkaar zakte op het gras. Pas nu merkte dat hij huilde. Was het uit dankbaarheid, dat de wereld er nog was, ondanks alles? Natuurlijk had hij nog steeds geen idee wat er met de mensheid was gebeurd, maar deze plek gaf in ieder geval ruimte voor hoop..

Hij draaide zich kreunend om en zag dat Jake half verscholen achter de sluisdeur was blijven staan, alsof hij niet verder durfde.

“Kom”, bracht hij uit, maar hij merkte dat zijn stem nauwelijks nog kracht had. Toch was het voldoende voor Jake om tevoorschijn te komen en met grote ogen omhoog te klimmen uit het gat. Dit was de jongen die uiteindelijk als enige levend Ararat zou verlaten, begreep Robert. En hij hoopte dat het goed was. Dat Jake, in tegenstelling tot hem misschien, er wél in zou slagen alle opgekropte woede van zich af te schudden. Weer mèn's kon worden... En hij hoopte dat de wereld vriendelijker voor hem zou zijn dan deze vreselijke schuilkamer...

Een pijngolf trok door hem heen en opeens had Robert heel veel zin om te gaan liggen. Kreunend vlijde hij zich ruggelings neer in het heerlijk zachte gras en staarde omhoog naar de voorbijrijvende wolkjes en de prachtig blauwe hemel.

einde